

Şaşkın Adam

– Alem-i Sır · 12 Şubat 2012

ŞAŞKIN ADAM! Bir gün, ıslak kaldırımlarda ve yağmurlu bir günde yaşlanmış, saç sakal birbirine karışmış, elbiseler yarı yırtık ve kirli olan bir adam yürüyordu. Beli bükük, yarı eğilmiş vücuduyla şaşkın ve hasta zar zor gidiyordu. Arada bir insanlar yanından geçerken ona çarpıyor ve; şuna bak yaa..nasıl yürüyor. Hiç dikkat etmeden bize çarpıyor. Diyorlardı ve ona kızıyorlardı. O yürürken yorulduğu zaman, bir yere oturmak zorunda kalıyordu. Bir bank, binalarda bir merdiven kenarında veya bir kenarda dinleniyordu. O gün de, kendine müsait sığınacak bir yer arıyordu. Yerler çok ıslak ve yağmur yağıyordu, ne yapacağını bilemiyor ve hemen bir yer bulmalıydı. Karnı da çok açtı ve daha yemek bile yememişti henüz. Akad adındaki bu gariban adam, bir zamanlar; zengin doğru, dürüstlüğü ile de tanınmış bir değerli insandı. Bir zamanlar sevdiği bir bayanla evlenmiş ve malını, mülkünü onun üzerine tapulamıştı. Çünkü ona âşıkı ve çok seviyordu onu. Birde ona söz vermişti evlendiklerinde; bana sen lazımsın mal mülk lazım değil, ben seni seviyorum ve sana âşık'ım mala mülke değil. Sevgilisi de, Ağça hanım bunları kabul edip ve çok iyi, hoş görülü üslubu ile onunla evlenmişti. Fakat kadının içindeki düşünceleri, zamanla değişti ve tapulu olan her şeyi alıp, ondan ayrılmak ve yalnız, hür bir hayat yaşamak istedi. Zaten Akad Bey bunları ve yanlışlar olabilecek hiç bir şeyi düşünmemişti. Ama bu gün yaşadığı, şu ortam ve zaman içerisinde, kafasında farklı düşünceler ve pişmanlıklar vardı. O kadını nerede ve nasıl tanıdığını, onunla neden ve onu daha derinden tanımadan, çabuk evlenmişim. Diye düşünüyor ve çok rahatsız oluyordu, beynini yoruyordu bu gibi düşünceleri. Böyle şaşkın, düşünceli, aç ve susuz, kalacak bir yeri olmayan bu adam kaldırımlarda yürüyordu ve kalacak ne bir yeri, nede ona destek olan, onu tanıyan bir dost ve arkadaşı dahi yoktu. İçinden, şu mısraları da kendi kendine okuyordu; Tanımadan, tanınma, kimseyi ne aldanma! Böyle düşünceli ve kendinde olmayan bu şaşkın adam, yürürken birden kulaklarını delecek gibi bir ses duyar ve kendine gelir bir anda. Bu ses bir taksi sesidir ve o özel şoförünün kullandığı taksinin içinde oturan bir bayan vardı, bu bayan ise; Akad beyin bir zamanlar, sevip de evlendiği Ağça hanım vardı. O tertemiz bakımlı ve zengin bir bayandı. Hala o tanınacak bir insandı tabii ki, o şoförü camdan başını çıkarıp o gariban adama; heyy..etrafına baksana be pasaklı adam, ezilecektin bak az daha. Dikkatli yürüsene, kendine dikkat etsene canın yok mu senin yahu..diye azarlayarak seslenir. O da başını ona doğru çevirir ve birde ne görsün, taksinin içinde arka tarafta oturan ve bir zamanlar eşi olan o kadın "Ağça" hanım var. O anda hem şaşkın, hem de bir ağrı hisseder kendinde ve birden yere düşer öylece. İçerdeki kadında özel şoförüne; yürü artık durup şu sokak serserilerine bağırıp durma. Bırak ne yaparsa yapsın, beni randevuma yetiştir. Çabuk ol! Der. O sırada yere düşen gariban adamda, son nefesini vermek üzeredir. Birden o anda, gözlerinin önünde bir bayan görür. Hayalet gibi sanki ve ona doğru eğilerek derki; "Sevgilim, aşkım ne oldu sana? Neden düştün sen buraya, çok ağrın mı var? Nasıl neren ağrıyor? Bak ben senin yanındayım, sana yardım etmeye geldim, sevgilim ben Ağça senin sevgilin sakın üzülme, bak senin yanındayım hayatım, canım! Der. Ve onu kollarına alarak, oda son nefesini verip onun kucağında, Akad adındaki sevgilisini alıp oradan götürür!Bu Masalın Yazarı Alem-i Sır